

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0018

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

ZESDE HOOFDSTUK.

Eerste Zee-avontuur.

De eerste reis, welke ik in mijn leven heb gedaan, korten tijd vóór mijne reis in Rusland, waarvan ik u de voornaamste bijzonderheden heb verhaald, was eene zee-reis.

Ik lag nog altijd in proces met de ganzen, gelijk mijn oom de majoor, — met de deftige knevels van eenen kolonel der hussaren, — mij dagelijks plagt te herhalen, en men was nog niet zeker, of het witte dons om mijnen kin hondsglas, dan wel een baard zou worden, toen het reizen reeds mijne eenige poëzy was, het eenige waarnaar mijn hart verlangde.

Mijn vader had het grootste gedeelte zijner jeugd doorgebracht met reizen en hij verkortte de lange winteravonden met het opregte verhaal van zijne ontmoetingen; men kan dus mijne zucht tot reizen evenzeer toeschrijven aan de natuur, als aan het vaderlijke voorbeeld. Om kort te gaan, ik maakte gebruik van iedere gelegenheid, die mij de middelen konde verschaffen, om te voldoen aan mijne onverzadelijke begeerte, om de wereld te zien. Doch al mijne pogingen waren vergeefs. Gelukte het mij al eens den wil mijns vaders gunstig te stemmen, dan ontmoette ik een' des te hardnekkiger tegenstand bij mijne

moeder en mijne tante en in weinig oogenblikken had ik weder al de voordeelen verloren, welke ik met zooveel moeite had behaald.

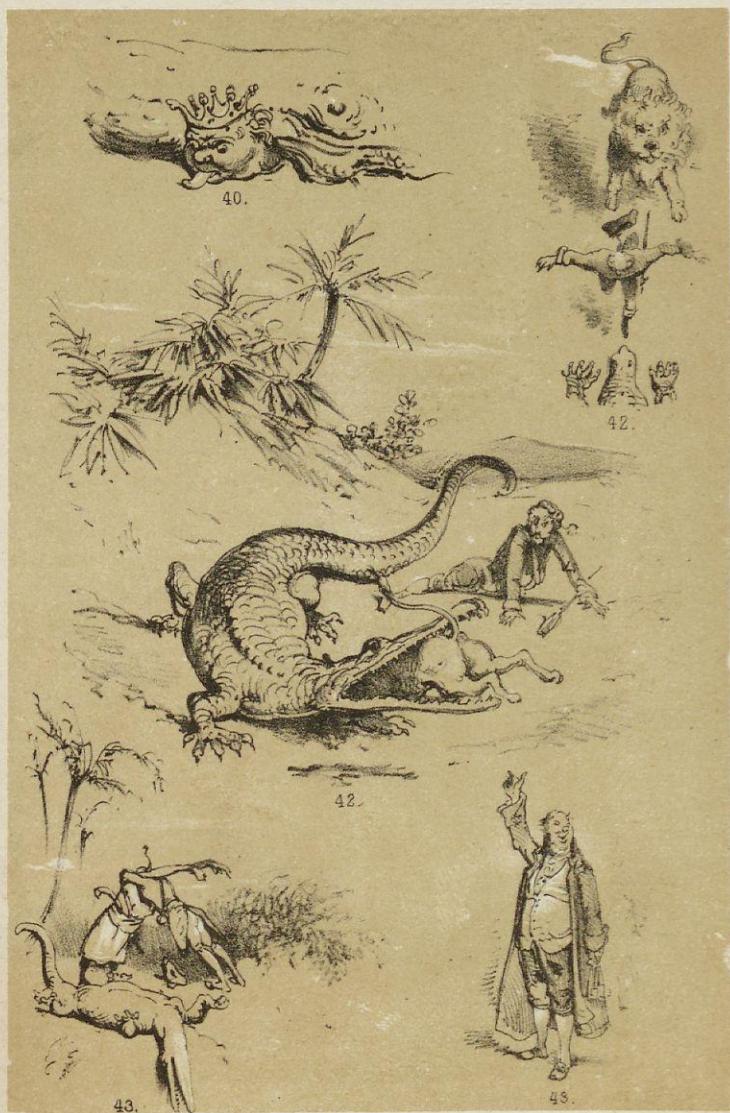
Eindelijk wilde het toeval dat een mijner moederlijke bloedverwanten ons kwam bezoeken. Weldra was ik zijn gunsteling; dikwijls zeide hij mij, dat ik een geestige en vrolijke knaap was en dat hij op alle manieren zijn best wilde doen, om mij te helpen in de vervulling van mijn verlangen. Zijne welsprekendheid was krachtiger dan de mijne, zij was overtuigend en na het wisselen van eenige voorstellen en antwoorden, tegenwerpingen en wederleggingen, werd het tot mijne groote vreugde beslist, dat ik hem zou vergezellen naar Ceylon, wáár zijn oom gedurende een aantal jaren Gouverneur was geweest.

Wij reisden naar Amsterdam en vertrokken van dáár, belast met eene belangrijke zending van HEd. Mogenden de Heeren Staten van Holland. Onze reis leverde niets merkwaardigs op, behalve eenen geweldigen storm, waarvan ik met een paar woorden moet gewagen, ter zake van de zonderlinge gevolgen, welke hij had. Hij barstte juist los toen wij geankerd lagen voor een eiland, om water en hout in te nemen; hij woedde zoo hevig, dat hij een aantal zware boomen ontwortelde en hoog in de lucht opvoerde. Hoewel sommigen meer dan honderd centenaars wogen, deed de ongeloofelijke hoogte, waartoe zij werden opgevoerd, hen niet grooter schijnen, dan eene kleine veer, zoo als men er wel eens in de lucht ziet zweven.

Genoeg, toen de storm was gaan liggen, viel iedere boom weder naar beneden, op zijne oude plaats en vatte dadelijk weder wortel, zoo dat er geen het minste spoor

overbleef van de door de natuurkrachten aangerigte verwoesting. Alleen maakte de zwaarste der boomen eene uitzondering. Op het oogenblik, toen hij door de hevigheid van den storm uit den grond werd gerukt, was een man met zijne vrouw bezig met het plukken van komkommers, want in dit gedeelte der aarde, groeit deze vrucht aan de boomen. Geduldig als het schaap van Blanchard, deed het brave paar de reis door de lucht; doch door hunne zwaarte wijzigden zij de rigting des booms, die waterpas of vlak op den grond neêrkwam. Inmiddels had de Kazike (het opperhoofd) van het eiland, even als de meeste bewoners, zijne woning verlaten, uit vrees van onder de puinhoopen van zijn paleis te worden begraven. Toen hij, na het einde van den orkaan, door zijnen tuin, naar huis wilde terugkeeren, viel de boom juist op hem en doodde hem gelukkigerwijze. Gelukkigerwijze? — zegt gij; — ja, mijne heeren, want de Kazike was een afschuwelijke tiran en de bewoners van het eiland, zelfs zijne favoriten en bijwijven niet uitgezonderd, waren de ongelukkigste schepsels op de aarde. Groote voorraden van levensmiddelen lagen te rotten en te beschimmelen in zijne pakhuizen en op zijne zolders, terwijl het volk, wat hij er van had beroofd, letterlijk stierf van honger.

Het eiland had niets te vreezen van de vreemdelingen; niettemin legde hij de hand op alle aankomende jongelingen, om er helden van te maken, volgens de bestaande verordening. Van tijd tot tijd verkocht hij zijne collectie aan den meestbiedenden nabuur, ten einde millioenen schelpen (waarmede men elkander dáár betaalt), te voegen bij de millioenen, welke hij van zijnen vader had

g
k
b
d
w
g
e
g
v
g

g
n
g
k

C
c
a
c
r
g
v
f
f
l
s
v
c
l

geërfd. Ter belooning van de groote dienst, welke deze komkommer-plukkers aan hunne landgenooten hadden bewezen, plaatste men hen op den troon, welke door den dood van den Kazike was vacant geworden. Het is waar, dat deze brave lieden, de zon zoo van nabij hadden gezien, dat het vele licht derzelve hunne oogen en ook eenigermate hun verstand had verduisterd, doch zij regeerden er des te beter om, ja zoo goed, dat niemand voortaan komkommers at, zonder bij zichzelf te zeggen: de hemel beschermte onzen Kazike.

Na ons schip te hebben hersteld, want het had veel geleden door den storm, en na afscheid te hebben genomen van de nieuwe souvereinen, gingen wij met een' gunstigen wind onder zeil en na verloop van zes weken kwamen wij op Ceylon aan.

Omstreeks veertien dagen na onze aankomst, deed des Gouverneurs oudste zoon mij het voorstel, om met hem op de jagt te gaan, wat ik met het grootste genoegen aannam. Mijn vriend was groot en sterk en gewoon aan de warmte van het luchtgestel; doch ik, hoewel ik mij maar zeer weinig had bewogen, was spoedig zoo zeer afgemat, dat toen wij het bosch naderden, hij mij verre vooruit was. Ik vleide mij ter neder, om wat uit te rusten aan den oever eener rivier, die reeds sedert eenigen tijd mijne aandacht had tot zich getrokken. Naauwelijks had ik mij op mijn gemak gezet, toen ik een vreesselijk gebrul achter mij hoorde. Ik zag om en stond als versteend, want ik ontwaarde eenen buitengewoon grooten leeuw, die mij als het ware te verstaan gaf, dat hij grooten lust had, met mijn arm persoontje zijn ontbijt te doen, zonder

mij om mijne toestemming te vragen. Mijn geweer was met hagel geladen. Ik had noch tijd, noch tegenwoordigheid van geest genoeg, om lang na te denken. Ik besloot derhalve vuur te geven, zoo niet om het dier te kwetsen, dan toch om hem schrik aan te jagen. Maar toen ik op hem aanlegde, werd het dier, dat waarschijnlijk mijne bedoeling raadde, woedend, en maakte aanstalten, om zich op mij te werpen. Meer instinctmatig, dan ten gevolge van redenering beproefde ik iets onmogelijks, ik wilde vlugten. Ik keer mij om, — en nog ril ik op de enkele gedachte er aan, — en zie op eenige passen afstands een' monsterachtigen krokodil voor mij, die reeds op eene vreesselijke wijze zijnen bek opende, om mij in te slikken. Stelt u de afgrijselijkheid van mijnen toestand voor den geest; van achteren den leeuw, van voren den krokodil; ter linker eene snelvlietende rivier; ter regter een' afgrond, bewoond door vergiftige slangen, gelijk ik naderhand vernam.

Bedwelmd, geheel bewusteloos, — Hercules zelf, zou het onder gelijke omstandigheden zijn geweest, — viel ik ter aarde. De eenige gedachte die mij bezig hield was de afwachting van het oogenblik, waarop ik de drukking der tanden van den woedenden leeuw, of mijne zamenpersing tusschen de kaken van den krokodil zou gevoelen. Maar na verloop van eenige seconden hoor ik een hevig en vreemd geluid, terwijl ik zelf geen het minste leed ondervond. Ik ligt langzaam het hoofd op en zie, tot mijne groote vreugde, dat de leeuw, die zijn' sprong om mij te bereiken, te wijd had genomen, juist in den krokodil was te land gekomen. Zijn hoofd was doorgedrongen tot

in den strot van het andere dier en hij deed vergeefsche pogingen, om zich weêr vrij te maken. Spoedig rigtte ik mij op, trok mijnen houwer, en in één' slag scheidde ik den kop des leeuws van den romp, welke laatste vóór mijne voeten op den grond rolde; vervolgens stampte ik, met den kolf van mijn geweer, den leeuwenkop, zoo diep als ik konde, in de keel van den krokodil, die weldra op eene voor hem onverwachte, doch voor mij hoogst welkome wijze gestikt was.

Weinige oogenblikken nadat ik eene zoo schitterende overwinning op deze twee vreesselijke vijanden had behaald, kwam mijn kameraad mij zoeken, dewijl mijn achterblijven hem ongerust had gemaakt. Hij wenschte mij van harte geluk en wij maten nu den krokodil, die eene lengte had van veertig parijzer voeten en zeven duim. Toen wij dit buitengewone avontuur hadden verhaald aan den Gouverneur, zond deze eene kar met het noodige volk, om de beide dieren te halen. Een bontwerker dáár ter plaatse maakte mij van den leeuwenhuid een zeker getal tabaksbuidels, van welke ik een gedeelte ten geschenke gaf aan mijne bekenden op Ceylon. De overigen bood ik later aan de burgemeesters van Amsterdam aan, die mij, in vergelding, volstrekt een tegengeschenk van duizend ducaten wilden opdringen, wat ik niet dan met veel moeite konde afslaan.

De huid van den krokodil werd op de gewone wijze opgezet en maakt thans het schoonste sieraad uit van het museum te Amsterdam, waarvan de custos mijne geschiedenis aan iederen bezoeker verhaalt. Intusschen moet ik zeggen, dat hij verscheiden bijzonderheden van zijne

uitvinding er aan toevoegt, die in groote mate aan de waarheid en waarschijnlijkheid te kort doen. Zoo zegt hij, bij voorbeeld, dat de leeuw den krokodil in deszelfs geheele lengte is doorgetrokken en dat, toen hij er achter weêr uitkwam, mijnheer de allerdoorluchtigste baron, — zoo is hij gewoon mij te noemen, — terwijl hij den leeuw deszelfs kop afsloeg, tevens drie voeten van den staart des krokodils heeft afgeslagen, en dat, — gelijk de snaak er bijvoegt, — de krokodil, verontwaardigd over deze verminking, zich omkeerde, den houwer uit de handen van mijnheer den baron rukte, en denzelven met zulk eene woede inslikte, dat hij hem dwars door het hart ging en het dier onmiddellijk dood bleef.

Ik behoef u niet te zeggen, mijne heeren, hoeveel verdriet de onbeschaamdheid van dezen gast mij veroorzaakt. In 'de eeuw van twijfelzucht, waarin wij leven, zouden de lieden, die mij niet kennen, door het hooren van zulke grove leugens, er toe kunnen worden gebragt, de waarheid mijner wezenlijk gebeurde avonturen in twijfel te trekken, iets hetwelk voor een' man van eer ten hoogste beleedigend is.
